JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 10den FEBRUARY, 1827. N. 6

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

De Secretaris Canning op den 11den Dec. in het hooger huis in zyne redevoering het diep verval van Spanje in den tegenwoordigen tyd aanhalende, zegt onder anderen: " Waar is nu die natie welke eenmaal meester was van byna het geheele westenhalfrond; dit ryk waarin de zon nooit onderging, dat eene eeuw geleden met Frankryk, *Nederland* en misschien ook met Oostenryk het evenwigt van magt in Europa uitmaakte? Eerst dertig jaren later kwam Rusland op, en nog dertig jaren werd Pruissen eene mogenheid van aanbelang enz."

Dit onpartydige getuigenis uit den mond van den Engelschen minister doet ons Nederlanders herinneren aan de grootheid onzer voorvaderen in de zeventiende eeuw en in het begin der achttiende, doch vooral in dit luister volle tydstip toen Willem III de redder van de burgerlyke en godsdienstige vryheid en van het evenwigt van Europa werd.

Even als in onze tyden de Fransche keizer Napoleon het doel had om geheel Europa aan zich te onderwerpen, zoo stond in vroegeren tyd ook de Fransche koning Lodewyk XIV. naar eene wereld monarchie, en ofschoon de jongste veroveraar, de burgerlyke vryheid vernielde, echter de onderworpene volkeren hunne godsdienstige vryheid liet behouden, dwong daarentegen de oude veroveraar zyne Protestantsche onderdanen hun godsdienst te verlaten en tot den Roomschen overtegaan.

Lodewyk zich niet storende aan het regt der volken was in vrede nog gevaarlyker dan in oorlog en even trouwloos als Ferdinand van Spanje thans ten opzigte van Portugal handelt, viel hy in den diepsten vrede zyne naburen aan, welke hy onder de krachtigste eeden eerst had gerust gesteld.

Zoo wel zyne list als het geluk diende hem; hy had den erf vyand van het Christendom, de Turken tegen Oostenryk in het harnas gejaagd en ondersteunde hem met geld. Weenen was belegerd en Oostenryk was onmagtig om Lodewyks heerzuchtige oogmerken tegen te gaan. De koningen van Engeland Karel de tweede en zyn broeder Jacob de tweede waren geheime aanhangers van den Roomschen godsdienst, zy droegen de Vereenigde Nederlanden als Protestantschen staat en als Republiek eene geweldige haat toe. Dezelfde redenen die hen van dien staat afkerig maakten, verbonden hen met Lodewyk van Frankryk als een willekeurig Roomsch gezind vorst. Door hun medewerken of stilzitten hadden zy Frankryk tot eene allergevaarlykste hoogte doen ryzen. Zy waren zoo verblind dat zy niet inzagen welk een gevaarlyke nabuur het voor hen zoude zyn, die meester was van alle zeehavens, van Bayonne af tot Texel toe. In Frankryk had Lodewyk door het herroepen van het edikt van Nantes en de daarop gevolgde gruweldaden het Protestantendom byna uitgeroeid. Koning Jacob deed alle stappen om Engeland, tot de Roomsche kerk te doen overgaan. Het evenwigt in Europa, de burgerlyke vryheid en het Protestantdom schenen weldra te gronden te gaan.

Het ontwerp van 1672 tegen de Nederlanden, stond door Frankryk vereenigd met Engeland, bervat te worden en dan scheen hun val onvermydelyk.

Doch even als de voorzienigheid in vorige benauwde tyden Willem I. tegen Filip II. had overgesteld, zoo scheen de achterkleinzoon van dien doorluchtigen Prins van Oranje bestemd als verdediger der regten niet alleen van zyn vaderland, maar van Europa tegen over Lodewyk XIV. te staan. In deze gevaarvolle tyden bewerkte Willem III. door de voorstelling van het algemeene gevaar, in weerwil van het verschil in geloof een verbond tusschen de meeste vorsten in Europa, waarby ieder der deelgenooten een contigent tegen Frankryk beloofde te leveren.

De expeditie van Willem III. tegen Engeland om een vorst van den troon te stooten die met Lodewyk zamenspande, was eene stap die tot behoud van Europa en vooral van Nederland dringend vereischt werd.

Het was een trotsch gezigt, in de zeeengte tusschen Frankryk en Engeland 500 schepen te zien eener kleiner mogendheid, om het eerste dier aloude koningryken, welks inwoners, op den oever geschaard, de handen naar haar uitstrekten, ten spyt van het andere te verlossen van een geestelyk en tydelyk juk.

De onderneming werd met den gelukkigsten uitslag bekroond. Koning Jakob vlugtte naar Frankryk en de Prins van Oranje beklom den Engelschen troon.

Nu voegde zich Groot Brittanje tot het groote Europesche verbond onder Oranje tegen den ouden veroveraar, die in zyne verdere overwinningen gestuit werd.

Met regt kon dus onlangs den minister Verstolk van Soelen in zyne nota aan het Oostenryksche gouvernement zich beroepen op de verdiensten van Nederland in het behouden van het evenwigt in Europa en door de werkdadige oplossing der groote staatkundige vraagstukken zoo als deze, om door andere middelen de weinige statistieke hulpmiddelen der Republiek goed te maken.

Een staat van ruim twee millioenen menschen, hield tien jaren lang; namelyk van 1702 tot 1712, legers van 80,000, ja 130,000 man op de been, zonder gedwongene krygsopschryving, zonder den handel te drukken of het krediet van den staat te verzwakken. Deze kleine staat dwong den magtigsten vorst der aarde by hem om vrede te smeeken, en werd slechts door de ellendigste hofkabaal van koningin Anna weerhouden om, door het fnuiken der Fransche magt, Europa's rust voor eeuwen te verzekeren.

De Amerikaansche kouranten behelzen tydingen uit Cartagena en andere plaatsen in Colombia. Men denkt aldaar dat Bolivar heimelyk met Paez geheuld heeft; dat hy mede oorzaak is van den opstand en dat hy daarby een geheim doel heeft gehad.

In de St Thomas kourant vindt men het sterf berigt van den majoor generaal A. B Von Bentzon, gouverneur generaal over de Deensche West Indische eilanden St. Kruis, St. Thomas en St. Jan. Hy overleed den 15den January ll. te Christiaan stad op St. Kruis.

Uit de Telegrafo del Zulia.

By een decreet van den vice president van Colombia gedagteekend Bogota den 22sten October wordt den heer Hurtado terug geroepen als buitengewoon afgevaardigde en minister plenipotentaris van Colombia by zyne Brittanische Majesteit, om reden dat het gezond voor hem is van klimaat te veranderen en ten anderen om van zyn publiek gedrag te Londen gehouden, rekenschap te geven. De secretaris van de legatie Andreas Bello zal zyne plaats vervangen.

By een ander besluit wordt de kolonel Juan Salvador Narvaez welke met eene commissie naar Hayti afgevaardigd was, van deze commissie ontslagen, om reden dat hy niet overeenkomstig zyns pligt had gehandeld.

Wy vinden in de *Telegrafo* ook eenige dekreten van Bolivar gedurende zyn kort verblyf te Bogota in November; in eene derzelve wordt gezegd, dat men de goederen van de geoe welke den staat schuldig zyn, en die niet willen betalen zal verkoopen om daaruit het verschuldigde te voldoen.

By een ander dekreet wordt bepaald dat degene welke zich zal schuldig maken aan het invoeren van contrabande enz. behalve de confiskatie van goederen en vaartuig nog zullen gestraft worden met eene gevangenis van zes tot tien jaren.

De ambtenaren welke zich aan pligt verzuim zullen schuldig maken, zullen van hun post worden ontzet.

In een dekreet van den 23sten November wordt aan de vaders van huisgezinnen die zich aan verwaarloozing hunner huiselyken pligt schuldig maken, ook eene straf opgelegd.

Eerlang kunnen wy een ander dekreet verwachten dat aan alle huismoeders die in plaats van acht te slaan op haar huishouden en kinderen, met de buurvrouwen gaan babbelen, eene zekere straf zal worden opgelegd.

Daar de finantien van Colombia in een ongunstigen toestand zyn, worden er vele nieuwe en zware belastingen geheven.

De generaal Pedro Briceño Mendez wordt vervolgens tot opperhoofd der drie Zuidelyke departementen Guayaquil, Azuay en de Evenachtslyn benoemd, met uitgestrekte magt echter afhankelyk van de uitvoerende magt der Republiek. (Hiermede zullen de centralisten niet wel te vreden zyn.)

'sGravenhage, 29sten Oct. 1826.—De luitenant kolonel van *Hooff*, adjudant van Z. K. H den Prins van Oranje, gaat steeds voort *op speciale last van Z. M.*, de vestingen van het Zuidelyk frontier, onder direktie van Z. E. den luitenant generaal Krayenhoff gebouwd, *naauwkeurig* in oogenschouw te nemen, de slechte toestand der vestingen Ostende en Yperen de aandacht omtrent de situatie der overige gewekt hebbende; men verneemt echter dat voormelde Hoofd Officier zeer te vreden geweest is over de vestingen Nieuwpoort en Doornik.

De gevangene poort in 'sHage is volgens konings bevel afgebroken geworden. Dit gebouw zoo bekend in 'slands historie door de moord der de witten als anderszins, moogt wel eene tweede Parysche Bastille geheten worden en had verdiend eerder de hoofdstad van eenen despotischen Monarch te versieren dan die eener vrye Republiek. Het stond daar tot ergenis aller ware vaderlanders.

In het Duitsche tydschrift de *Lesefruchte* vindt men het volgende zonderlinge voorval welke onlangs plaats had, vermeld.

Te Weenen, in Oostenryk, woonde een jong ambachtsgezel die op een mooi jodinnetje verliefd werd; hy vroeg haar ten

huwelyk, maar hare ouders wilden dit niet toestaan, dan op voorwaarde dat hy zich zou laten besnyden en den Joodschen godsdienst aannemen. De jongman wilde hiertoe overgaan, doch volgens Oostenrykschen wetten mag geen Christen een Jood worden. Hy begaf zich dan naar de Nederlanden alwaar zoodanig verbod niet bestaat en onderging te Amsterdam in de Synagoge de pynelyke operatie door Mozes wet voorgeschreven. Kort daarop trad hy met zyne geliefde in den echt en reisde met haar naar zyne vaderstad terug. Na verloop van eenigen tyd toen de liefde voor zyne wederhelft wat verkoeld was, ging de priester zyner wyk hem bezoeken, stelde hem den gevaarvollen toestand zyner ziel voor oogen, die ongetwyfeld eene prooi des duivels zou zyn, daar er buiten zyne kerk geene zaligheid was, en haalde hem over om tot den Christelyken godsdienst terug te keeren. Nu was de vraag of hy op nieuw moest gedoopt worden, ja of neen? Onze afvallige jood zeide: eens gedoopt altyd gedoopt! doch de priester dacht er echter anders om, hy meende dat de besnydenis de kracht van den doop had benomen en dat het dus raadzamer was hem nog eens te doopen. De priester ging echter in zulk eene zaak van gewigt niet met overyling te werk en onderwierp de kwestie aan het oordeel van den Aartsbisschop van Weenen. Het gevoelen van dien kerkvoogd was echter nog niet bekend.

'sKonings gabarre la Durance is, den 1sten September, te Havre-de-Grace aangekomen. Dit vaartuig heeft de Egyptische monumenten van Livorno overgebragt, welke het museum van de Louvre zullen versieren, en waarvan de verzameling weldra herwaarts zal gezonden worden, om, in de gallery van *Karel X.* by de prachtige verzameling van den heer *Durand*, welke insgelyks voor rekening van 'sKonings huis aangekocht is geworden, gevoegd te worden.

De verzameling van Livorno maakt de geheele lading van het schip uit, welke op 170 last kan geschat worden. Daar zyn meer dan honderd kisten, die, waarin de groote gedenkstukken van beeldhouwkunst, waarvan er verscheiden van veertien honderd tot achttien honderd kwintalen wegen, gepakt zyn, daar onder begrepen. De noodige werktuigen, om zoodanige lasten meester te worden, zyn uit het koninklyk tuighuis te Toulon gehaald; deze werktuigen zyn reeds aan boord van la Durance en zullen dadelyk tot het vervoeren der kisten naar Parys worden gebezigd.

Wy zullen, ten einde een oppervlakkig denkbeeld van den rykdom dezer verzameling te geven, eenige byzonderheden mededeelen, getrokken uit het rapport, hetwelk, den 26sten April jl., door den heer *Champmollion* den jongen, aan *Z. E.* den hertog *de Doudeauville* is toegezonden.

Dit rapport is in verschillende sectien ingedeeld: de eerste betreft de manuscripten op papyrus of doek; derzelver getal beloopt 98; het formaat, de lengte, en de volkomen staat, waarin zy bewaard gebleven zyn, maken dezelve tot de fraayste Egyptische handschriften, welke in Europa bestaan; verscheiden er van zyn 15 tot 20 voet lang. De Grieksche *papyrus* zyn insgelyks zeer belangryk voor de geschiedenis en de palaeographie (de kunst, om de oude gedenkschriften te ontcyferen); twee derzelve betreffen de sterrekunde; daar zyn ook fraaye fragmenten van de *Iliade* by, van hetzelfde handschrift voorkomende, waarvan andere gedeelten te Londen zyn, alsmede een blad van een Grieksch Latynsch woordenboek; hetgeen, tegen de algemeene meening aan, bewyst, dat de Ouden, zoo wel als wy, uitlegkundige woordenboeken van de eene taal in de andere bezeten hebben.

De voorwerpen in brons zyn ten getalle van meer dan 400, en sommige overtreffen alles, wat het schoonste onder de Egyptische bronzen bekend is. Beelden van meer dan een voet hoog zyn er niet zeldzaam by; sommige derzelve hebben gouden of zilveren oogen; de halskettingen en andere kleedings-sieraden zyn met zilver, met verguld zilver en zelfs met goud ingelegd. Daar is een Osiris by van twee voet zeven duim en een vrouwen standbeeld van drie voet lang. Het is bekend hoe zeldzaam de antieke bronzen van die grootte in de kabinetten van Europa zyn. De gereedschappen van dezelfde stof zyn, in deze verzameling, insgelyks in een aanzienlyk aantal voorhanden; onder dezelve worden vazen van allerhande gedaanten, een wierooks vat, spiegels en werktuigen voor verschillende ambachten gevonden.

De Egyptische beeldhouwers arbeiden veel in hout; ook worden er, in deze verzameling, meer dan twee honderd uit deze stof vervaardigde stukken gevonden; onder anderen een standbeeld van vier voet vier duim, verscheiden andere beeldjes van mindere grootte en eene menigte voorwerpen van een meer algemeen nut, als kammen, lepels, wandel-stokken en rottingen met knoppen met hieroglyphische opschriften er op; eene harp van drie voet drie duim hoog, nog voor een gedeelte met darmsnaren bezet, en de zangboom met groen maroquin overtogen; een armstoel, waarvan de rug met ebbenhout en ivoor ingelegd is; een trommel, gelyk de hedendaagsche; een tambonyn; twee net geverfde schuitjes met riemen en roer en eene menigte vazen van allerhande gedaanten.

Eenige in ivoor gewerkte stukken voltooyen deze verzameling van huisselyk gereedschap, onder welke ook handjes van riet of van palmbladen gevonden worden, waarin vruchten, die het land oplevert, liggen, vervolgens haarlokken, kegel-spellen, brood, verwen in brooden of gemalen, en vyf paren ivoren schoenen. Daar zyn ook lederen schoenen, zeer fraai opgesierde pantoffels van rood maroquin en verschillende stukken tot opschik behoorende, by, allen zeer net in leder bearbeid. Een groot aantal vazen of potten, zoo van aardenwerk als van porcelein, kalk-steen, marmer, graniet, basalt, enz. voor het grootste gedeelte met schilderwerk of opschriften versierd, maken hetgeen men een Egyptisch ameublement zou kunnen noemen, volledig.

De juweelen en andere voorwerpen van opschik uit kostbare stoffen zyn ten getalle van meer dan veertien honderd. Verscheiden beeldjes zyn in massief goud of zilver bearbeid, en de arbeid beantwoordt de waarde der stof. De vinger en oorringen van hetzelfde metaal, in sommige van welke scarabeeën (afbeeldsels van insecten of torren) gezet zyn, of in massief goud, of in massief zilver, of in goud en zilver met kornalyn, amethist, jaspis lapis lazuli, agaat, bloed-steen, of esmerald bezet, gewerkt zyn.

Een zeker aantal voorwerpen van weelde zyn uit deze zelfde stoffen vervaardigd, en een duizendtal scarabeën en kleine afbeeldsels maken dit gedeelte der verzameling, die, ook in dit opzigt, niet minder belangryk voor den beoefenaar der natuurlyke historie, voor den steenkundigen en voor den archeoloog (oudheid kenner) is. Eenige stukken in glas bedekken eene schotel van eene sierlyke gedaante, hebbende van zestien tot achttien duim diameter, in een aardig mandje gesloten; zynde dit stuk ontegenzeggelyk het fraaiste in antiek glaswerk, dat tot dus verre bekend is.

De mummien zyn de voornaamste of liever de eigenaardigste stukken van alle Egyptische verzamelingen, en deze verzameling bevat er elf, allen zeer opmerkelyk, om dat dezelve meestal in kasten liggen, die met verguld snywerk of ryk schilderwerk of ook wel met geregen koralen van email of van glas versierd zyn. Ook heeft men zes portretten weten te bekomen, geschilderd op doek dat op paneel geplakt is, welke tot het Grieksch Egyptisch tydstip behooren. Alle soorten van lyksieraden worden insgelyks in overvloed in deze verzameling gevonden, gelyk albasten of steenen vazen, koffers, lyk-zilverwerk met opschriften, mummien van gewyde dieren en gewyde beeldjes Onder deze laatsten zyn acht en twintig beeldjes van koningen, welke uit de graven van Theben gehaald zyn, en de namen van de Pharao's van het 18de en 19de stamhuis voeren; de anderen behooren tot Egyptenaren van alle klassen, priesters, koninklyke of gewyde schryvers, regters, burgerlyke ambtenaren en eenvoudige particulieren, allen uit zeer verscheiden stoffen vervaardigd

PASSAGIERS AANGEKOMEN.

In de Brik Willem Prince.—De Weledele Heeren O. M. Dacosta en M. De Mey Schotborgh.

Den 6den February 1827.

VERMITS de Commissie die by Publicatie van den 30sten December a. p. belast is, tot de in ontvang neming der koopbrieven van vaste eigendommen &c. onvoorzien verhinderd is geworden op den 7den February te kunnen zitten, zoo brengt opgenoemde Commissie ter kennis van die genen dewelke tot heden toe de bedoelde koopbrieven niet ingezonden hebben, noch de aangiften waarvan geene koopbrieven bestaan, als mede die van slaven niet gedaan hebben, dat die zitting tot in ontvang neming daarvan op aanstaanden Maandag van des morgens 10 tot des namiddags 2 ure in de Raad Zaal op het Gouvernements Huis, voor het laatst zal plaats vinden.

De President van opgenoemde Commissie,
C. A. Graaf DE LARREY.

Fiscaal's Kantoor, den 9den February 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatuceerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 9den February 1827.

KAPITEIN G. KA[illegible]SHOEK, voerende het Brikschip Charlotta Margaretha, door onvoorzien oponthoud den 15den dezer niet kunnende zeilen, zoo als in de Couranten van den 20sten en 27sten January en van den 3den dezer is geannonceerd, maakt by deze bekend dat zyn vertrek waarschynelyk op den 20sten zyn zal. Over Vracht goederen of Passagie, spreke men met den Weledelen Heer J. N. C. JUTTING.

Den 26sten January 1827.

DE Drogist Winkel van Deweduwe C. J. DEWINDT verplaatst zynde in de Breede Straat, Wyk 2, No. 83, zoo geeft zy hiervan kennis aan het Geëerde Publiek; als ook dat de ondergeteekende zich verantwoordelyk stelt voor eene prompte en stiptelyke bediening, op dat hare talryke begunstigers mogen voortgaan aan het welzyn van een talryk en behoeftig huisgezin edelmoedig te blyven bydragen.

J. GROESBEEK.

TE KOOP

By AUGUST MULLER,
Eenige Piesen extra fyn Zwart, Blaauw, Groen en Rood Laken.

Lyst der sedert den 2den tot den 9den dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

G Moron	V Escofal
M J Ventura	J J Arteaga
J Maturell	J N Machoro
N Smith	M J de Olevar
M Senior	P Ravet
J Hernandis	M M Moto

Curaçao den 9den February 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—FEBRUARY.

3. golet Filantropica, Delgado, Coro
bark De Hoop, Molina, dito
brik Theodore, Lany, St. Thomas
5. golet Theresa, Danies, Puerto Cabello
8. —— Admiraal van der Capellen, Pontilius, St. Thomas

UITGEKLAARD—FEBRUARY.

2. schip Douglass, Fowler,
5. bark Fanny, De Haseth,
6. brik Concordia, Stone,
golet Socoro, Bosio,
7. —— Filantropica, Delgado,

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 11den February ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.

Gisteren is alhier van Amsterdam, laatst van St Thomas, aangekomen, de Nederlandsche brik Willem Prince, kapitein W. Turner. By deze gelegenheid hebben wy Amsterdamsche kouranten ontvangen, loopende tot ult. October; waarvan eenige uittreksels in dit nummer zullen gevonden worden.

Het volgende besluit van den Bevryder President van Colombia vinden wy in de *El Telegrafo del Zulia* van den 14den January laatstleden.

REPUBLIEK VAN COLOMBIA.

Bevryder President van Colombia, &c. &c.

Zynde de fraudes welke gepleegd worden tegen de nationale inkomsten zoo algemeen en schandelyk, en het noodzakelyk zynde eene neiging tegentegaan, welke zoo zeer de zeden van het publiek verslapt en de inkomsten der schatkist vermindert,

zoo heb ik besloten gelyk ik by deze besluit:

Art. 1. Al den genen die de publieke inkomsten mogten te kort doen, zullen onderworpen zyn aan de straf van verbeurte der koopmanschappen, waren of goederen waarin zy het bedrog gepleegd hebben, of getragt hebben te plegen, en gevangenis van zes tot tien jaren, met de onkosten van proceduren.

Art. 2. Smokkelaars zyn volgens den zin van het voorgaande artikel:

1. Al de genen welke in het land voeren, uitvoeren of in de binnenlanden vervoeren, koopmanschappen, vreemde voortbrengzelen of goederen, derzelver aangifte in de tolhuizen verhelende, om de betaling der daarop gestelde geregtigheden te ontduiken.

2. De genen die in de havens der Republiek verbodene koopmanschappen, voortbrengzelen of goederen aanbrengen.

3. De genen welke, tegen het verbod der wetten, steelsgewyze verbodene metalen mogten willen uitvoeren.

4. De aankweekers, venters en vervoerders van tabak, tegen de daarop gestelde instructien, of zonder de vereischten welke het departement voorschryft, en

Laatstelyk, de genen, die in het geheim brandewyn stooken en zonder permitten in klein verkoopen.

Art. 3. In de straf van verbeurte wordt begrepen het vaartuig, voertuig, lastdieren en de daarby behoorende werktuigen, waarin en waarmede het bedrog gepleegd wordt. De heelers zyn aan dezelfde straffen onderworpen.

Art. 4. De aanbrengers van welke klasse zy ook mogen zyn, beampten of partikulieren, eigenen zich toe alles wat zy mogten ontdekken, na aftrek slechts der kosten van proceduren en de geregtigheden van het tolhuis. Wanneer zy tabak mogten aanbrengen, zal aan hun dadelyk en getrouwelyk uitgekeerd worden door de rente (estanque) de waarde volgens de prys welke het tabak in elke administratie mogte kosten

Art. 5. De proceduren ter oplegging van deze straffen zullen kort zyn, welke bestierd moeten worden door den administrateur of ontvanger van dat departement, of door den kommandant of een zyner adjunkten; en de akte van gevangenis zal opgemaakt worden behoorlyk gekwalificeerd met een meervoudig getal getuigens, welke moeten onderzocht worden in slechts eene akte.

Art 6. Ingevolge dezer verrigtingen, zullen zy de zaak brengen vóór het geregtshof van het finantie wezen, hetwelke de uitspraak moet doen, welke ten uitvoer zal gebragt worden.

Art. 7. Alle verzuim of oogluiking van de zyde der ambtenaren of regters, zullen onverschoonlyk gestraft worden met de straffen welke het dekreet van dezen dag voorschryft.

De secretaris van het departement van financie wordt belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Bogota, hoofdstad der Republiek, den 23sten November 1826.—16.

SIMON BOLIVAR.

De Secretaris van het departement van finantie,

J. M. DEL CASTILLO.

UITTREKSELS VAN NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

Madrid, 12*den Oct*.—De Portugesche gelastigde, Heer de Souza, hoezeer nog steeds met geen publiek karakter bekleed, onderhandelt aanhoudend en zoo het schynt met vrucht. Behalve de uitlevering der monteringstukken van de Portugesche deserteurs, heeft hy onlangs verkregen, dat satisfactie gegeven zou worden wegens eene beleediging, door gemelde deserteurs op Spaansch grondgebied tegen de regering van Portugal gepleegd. Zy hadden namelyk, te Villa Nueva de la Sierra, op het naamfeest van den Infant Don Miguel deszelfs beeltenis rondgedragen, onder het geroep van *leve Miguel de eerste, koning van Portugal!*

De gewezen chargé d'affaires van Portugal, Heer Gomes, die tydens het invoeren der constitutie zyn afscheid nam, is eergisteren, met den generaal Silveira, wiens aanwezen te Madrid voor Portugals rust nadeelig geacht werd, van hier vertrokken. Zy nemen den weg naar Frankryk en worden zoo men zegt, onder weg door agenten van policie gadegeslagen, die hen des noods moeten dwingen, zonder oponthoud hunne reis voort te zetten.

Alle deze bewilligingen onzer regering schynen de Apostolische party verbitterd te hebben. De vervolgingen tegen de liberalen beginnen sterker dan ooit. Men heeft ontdekt, dat monniken heimelyk wapentuig deden vervaardigen; en de aanhangers dezer gezindheid hopen en voorspellen eene verandering in ons ministerie.

Het volgende, onlangs te Valencia plaats gehad hebbende voorval, heeft met reden zeer veel ergenis gebaard. De regtbank dier stad had in cas van appel te oordeelen over zekere netelige zaak, welke, verwant aan de zoo hevig woelende partyschappen, de gemoederen ten sterkste had opgewonden en aanleiding tot wederzydsche bedreigingen gegeven. De pleidooyen beginnen, de driften ontwaken, en reeds spoedig ontstaat er misverstand.—Vreezende de regtbank hare waardigheid te zien vergeten, doet men de zaal ontruimen en de deuren en vensters sluiten; van dit oogenblik af ontziet men zich niet langer, regters en pleiters voegen zich de grofste beleedigingen toe. Een der regters ziet zich voor eenen *blanken* gescholden en ontvangt te gelyker tyd eenen inktkoker in het aangezigt, welke hem geheel zwart verwt. Een ander wordt als *negros* uitgemaakt. De inktkokers, stoelen en tafels doorvliegen de zaal en de verwarring is ten top gestegen. De deurwaarders, eindelyk niets anders meer dan steunen en kermen hoorande, besluiten de deuren te openen, en vervoerrn de gewonden, te midden der niet weinig over zulk een schouwspel verwonderde menigte.

Parys, 24sten Oct.—Eene scheeps divisie onder bevel van den kapitein Fleury, is op het punt om van Toulon in zee te steken, om by den Dey van Algiers opheldering te gaan vragen, wegens het visiteren van Fransche schepen.—Men wil dat twee dampschepen van Lord Cochranes eskader den 19den September voorby het eiland Cerigo gezeild zyn.

Den 27sten Oct.—Overigens was de graaf van Montezuma, wettige afstammeling der keizers van Mexico, welke sedert 1821 te Parys woonachtig was geweest, te Havre aangekomen, om zich op de Pallas naar Vera Cruz in te schepen; men is zeer verlangend te vernemen, op welke wyze deze telg van een luisteryk geslacht door het Mexikaansche gouvernement ontvangen zal worden.

De koning van Spanje schynt ongesteld en door eene zware slaperigheid aangetast, welke hy echter, om den indruk, welke deze zyne ongesteldheid op de konstitutionelen maakt, tracht te ontveinzen.

Uit Barcelona wordt het volgende artikel, onder dagteekening van den 18den October, geschreven: "De grootste onrust heerscht alhier, zonder dat men weet waarom; een ieder maakt gissingen, maar welligt dat niemand het ware raadt. Sedert twee nachten is het Fransche garnizoen van deze plaats onder de wapenen; de generaal Reisset en de markies van Carpo Sagrado, hebben veelvuldige conferentiën; er wordt den gansehen nacht door de stad gepatrouilleerd, en na elf ure worden alle personen aangehouden; drie Fransche serjeanten zyn door eenen krygsraad tot veertien jaren yzers veroordeeld."

Brussel, 27sten Oct.—Onder dagteekening van den 22sten dezer wordt uit Ostende gemeld: De auditeur militair en twee kapiteins hebben de militairen verhoord, die tydens het springen van het kruidmagazyn de wacht hy hetzelve hadden. Het verhoor van den luitenant, de kannoniers gekommandeerd hebbende, heeft anderhalven dag geduurd; dat van den serjeant, die het eerst het vuur ontdekte, omtrent eenen dag. Eenige uren daarna is deze laatste, naar men zegt, gevangen gezet. Alle de anderen zyn mede achtereenvolgende gehoord. De gewonden zyn buiten gevaar, met uitzondering van een eenige, welke de spraak en het gehoor heeft terugbekomen, maar evenwel zyn bed nog niet kan verlaten."

FROM AMERICAN PAPERS.

Baltimore, January 16.

AFFAIRS OF PORTUGAL.

HOUSE OF LORDS, Dec. 11.

MESSAGE FROM HIS MAJESTY.

(*Continued from our last.*)

From these Articles, the House will perceive the nature, if not the extent, of our ancient obligations to our ally. I am ready to admit, Sir, that either of these Treaties might be, by time and circumstances, supposed to have relaxed in their force—or it might be asked, why one party having withdrawn itself from the responsibility, say Holland for instance, the other should still be considered as bound to adhere to it. It might be said, the language of these Treaties was so loose and prodigal, that they could only have originated in good feeling, and that it was out of nature to suppose any one nation would engage to defend another as she would herself. It might be said, there was something so exaggerated in these treaties, as that they were never intended to be carried into effect. But with regard to this very treaty of 1703, even if I stood upon it alone—even though the circumstances of Holland had changed—even if her sentiments had changed—if her obligations were either altered or become obsolete—I need not raise the question whether, the government and sentiments of England not changing, she is now liable or not to perform her obligation. This is not the time to do so, even if I admitted that such a question could have been raised. The objections, if any, should have been taken at the Congress of Vienna, when the eyes of the whole world were open to our relative situation with Portugal—when we had proclaimed the existence of our ancient treaties of friendship and alliance, so long subsisting with her—and when they were acknowledged to be of full force and effect. That was the time to object, if objection was thought necessary; and it is not so much on the specific articles of the treaties of 1661 and 1703, that we have acted and continue to act, as on the general spirit of all the treaties, admitted and recognized at the Congress of Vienna. I say Portugal has the right to claim the assistance of Great Britain, as an ally, and call upon her to defend the integrity of her territory. This is the state of the case as to our moral and political obligations towards Portugal; and I am not ashamed to say—I have a right to say—that when Portugal, in the apprehension of a coming storm, applied for our assistance—while we had no hesitation in acknowledging our obligation to afford it, if the *casus fœderis* had once arisen—yet I say that we were bound to wait till we ascertained the fact upon sufficient authority. Whether delay or difficulty interposed, it was not as to the existence of an admitted obligation, but as to the knowledge of the fact having actually taken place, which justified the call for our assistance.—In this stage of our proceedings, I beg to answer incidentally to some charge of delay which has been made against his majesty's government on this very important subject. But in few words, I can state to the House, there is not the shadow of foundation for any such charge. It was only on Sunday the 3d Dec. that I received from the Portuguese Ambassador the direct and formal demand of assistance from this country. True, long before that time, rumours were afloat of an unauthorized description—rumours, finding their way from Madrid, where every thing was distorted, through the channels of the French press, where every thing was again disfigured and perverted, to serve party purposes; but, until the 8th of December, he had not received that accurate information on which alone we could found a communication to Parliament. That precise information, on which we could act, only arrived on Friday last. On Saturday, the decision of the government was taken—on Sunday we obtained the sanction of his majesty—on Monday we came down to Parliament—and at this very hour, while I have now the honour of addressing the House, British *troops are on their march for Portugal.* (Cheers.) I trust, therefore, that we are not in justice to be charged with any unseemly delay; but, on the other hand, while we felt the claim of Portugal to be so clear—our obligation to assist her so binding, and the possible consequences of interference so spreading—it was our duty not to give any credit to hearsay or to rumour; but, while admitting the full force of our obligation, we were bound to have the full knowledge of the facts of the case, before we took a step whose consequences no man could precisely calculate.

Rumours and reports, as I have just said, were long afloat, of incursions made by Spain upon our Ally; but, then, they reached us through channels upon which no man in his senses would found any grave proceeding.—In one case, at Madrid, they were put forth to deceive; in others, to conceal; and, coming through the French newspaper press—those rumours, lately, coming through such sources, were not to be relied on by his majesty's government, and we therefore waited for authenticated facts, in order to come before Parliament with what we might call truth. In former instances, when Parliament was called upon to assist Portugal, the regular and constitutional power of the monarchy was lodged in the breast of the king—the signification of his wish—the expression of his desire—the putting forward his individual claim for assistance—would have been enough; but when it was stated to me that matters had changed—that the Constitution was modified and altered—it became my duty to inquire—first, whether the Constitution of Portugal authorised the claim; next, if it were competent to the authorities making it do so, and whether the Chambers had given their sanction to the reception of our troops, such as we were to expect for the troops of an old and faithful ally. We were bound to take care, before a single soldier left England or set his foot upon the shore of Portugal—that the sanction of the Executive—of all the proper authorities should be obtained; and I beg leave again to state, with references to the charge of delay, which has somewhere or other been brought against his majesty's ministers, that it was only this morning I received the sanction of the Chambers assembled at Lisbon. So far, then, from any charge of delay being justifiably brought against the government, I can boldly say, had we proceeded faster, we would have acted precipitately, and every caution was necessary to be used, before we involved this country in proceedings, which might be proved to be unnecessary by the results or might expose us to the unpleasant reception of our troops in Portugal.

The accounts which I received to day, of the proceedings of the Chambers at Lisbon, is contained in a despatch from Sir W. A'Court, dated the 29th of November. It states that the day after the arrival of the news of the entry of the rebels, ministers demanded the extension of their executive powers—an augmentation of the troops, and permission to apply for foreign assistance. The

deputies assembled, agreed to the demand with acclamation, and a similar spirit operating in the other Chamber, the Members rose in a body from their seats, expressed their readiness to acquiesce in the call, and many of them offered their personal assistance in the cause of their country. The duke Cadoval, the president, was the first who so declared himself, and the minister, who described the proceeding to our ambassador, declared it was a moment worthy of the good days of Portugal. (Hear, hear.) So far the House will see, we have a reasonable guarantee for the good reception of our troops, and then, the next question remaining for consideration is has the *casus fœderis* arrived? Bands of Portuguese, armed and equipped by Spain, made hostile incursions into Portugal at several points; and what was remarkable in this case is, that the attack on Portugal is not the ground on which the application for British assistance has been complied with. The attack in the South of Portugal was stated in the French papers, but that on Tras os Montes was only received, authentically, this morning, and those on Villa Vicosa no longer ago than Friday. The intelligence of this new fact is the more satisfactory, as it confirmed the facts which were already known.

The irruption upon one point of Portugal might be stated to be made by some corps who had escaped the inspection of the vigilance of the Spanish government; it might be represented as the effort of some stragglers, acting in defiance of Spain; but an attack on the whole line, gives that decided and certain character to the aggression, which cannot be mistaken. Even if a single Spaniard, in arms, had crossed the frontier, the hostile aggression would be undoubted; and here the question is, to consider whether persons, clothed and equipped by Spain, and crossing the frontiers, are, or are not, guilty of an attack or invasion of Portugal—forsooth, because they were not Spanish soldiers, or Spanish mercenaries in the employ of Spain; but Portuguese troops, whom Portugal had natured, and who in return, had bro't with them devastation into their native land, and that by means furnished by a foreign enemy? (Hear, hear.) Why it could be but petty and puerile quibbling to say, that this was not an invasion, because the agents were originally from Portugal; and that, therefore, their attack was not to be repelled. I said, formerly, in this House, and I repeat it now, that there is no intention on our part, to interfere with the internal affairs of Portugal, or any other State; and my distinction, I beg to be understood, is between her external and internal affairs. As to discussions on the form of her government —on the nature of her institutions—or with the respect to their adaptation to the happiness of the people—God forbid I should ever be our policy, or our duty, to interfere; but if bands of refugees, armed against the Mother Country, were to be allowed to put off their country for one purpose, and then put it on to answer another, I say, it would be permitting such a laxity in politics, and such a solecism in morality, that we should be indeed held worthy of that reprobation to which we have been subjected; but for the non-permission of which I think, we are entitled to that commendation, which, I have no doubt, we shall receive from this House and all good and honorable men out of it. (Hear, hear.)

Here, then, is the whole of my case to lay before Parliament—here is a case of undoubted obligation on our parts, not framed in a corner, nor kept secret, but recorded amongst all the recollections of history, and all the well-known occurrences of our time. On the other hand, here is a case of foreign aggression, carried on by foreign means, directed to foreign objects; and, putting the fact and obligation together, I say, neither could the king of Great Britain refuse assistance to his ally, nor the Parliament dissent from his majesty, in giving effect to, and adequately fulfilling, undoubted obligations.— On this case, I can safely rest the whole of the question; and I have so put it together, without any reference to collateral circumstances, because my wish is, that the precise ground of our interference should, in the minds of those who now hear me, and al those who are likely to hear of our proceedings, be kept separate and distinct, from collateral grounds, on what I need not now say, whether we would have been bound to interfere or not. I wish to separate the legal gist of the question from all collateral circumstances which might, or might not, constitute a ground of claim for our calling on Parliament, but which might, nevertheless, be found deserving of Parliamentary consideration. I feel, in what I have henceforward to state, that I would not be dealing fairly to Parliament, if I kept back any thing which might throw the greatest possible light upon the real state of the affairs with which we have to grapple. If, however, I had now sat down; if I said no more; I, think I have already said enough, but, Sir, when I state to the House that I am willing to rest my case even here I am sure they will see, that the vote for which I call is a vote of defence for Portugal, and not of war against Spain. As I said before, I beg of Hon. Gentlemen to keep these matters separate and distinct, and though, in what I am now going to say, I must bear rather hard on Spain, yet I must say it is most unjustifiable—it is contrary to all nations of good neighbourhood with the Portuguese—it is contrary to all rules of God and man, that Spain should have committed such an aggression upon Portugal. (Hear, hear, hear.) I do not, however, mean to say there is no *locus penitentiæ* for Spain—no possibility of her making redress—no opportunity of retracing the steps she has taken: all I do say is, it is our duty to fly to the defence of Portugal, be the result what it may—(cries of hear, hear)—but that declaration I consider by no means a necessary ground, on which to call for the unanimous Address of this House, in answer to his Majesty's most gracious Message.

The present situation of Portugal is so unusual, that perhaps the House will not consider I am unprofitably wasting their time, if I state a few particulars on the subject, and its effects upon a portion of Europe. It is known that in consequence of the king of Portugal residing in the Brazils, with a view to raise it from a colonial to a metropolitan condition, the king resolved upon his departure to his European States, where there grew up a degree of independence, which threatened the peace of both countries. It is also known, that Great Britain undertook the mediation between Brazil and Portugal; that we persuaded the king to acknowledge the separate jurisdiction of the two countries, and to place the crown of Brazil on the head of his eldest son. The ink upon that agreement was scarcely dry, when the premature and unexpected death of the king of Portugal induced a new state of things, and the crown of the two countries was finally re-united on the head, which it was our policy, as well as that of Brazil and Portugal, should not have been the case. The advice of this country, and another Nation connected with Brazil, was tendered upon the occasion, but not before the king of Portugal had determined to abdicate the crown of Portugal in favour of his eldest daughter. This abdication was accompanied with the offer of a free Constitutional Charter. It was stated that this had been done by the advice of Great Britain. It was no such thing. England gave no such advice; not because ministers approved or disapproved of such a measure, but because they felt that it formed no part of the duty of an English ministry to interfere with the internal regulations of that or any other country. (Hear, hear, hear.) It is certainly true, that that Charter, was brought from Brazil by a gentlemen who has filled, and continues to fill, an office of high trust from this country. Sir Charles Stuart happened to be at Brazil at tdat time, and he was requested by the king of Portugal to take that Charter to Lisbon as he was returning home. Sir Charles Stuart did bring it to Portugal, but no blame whatever attached to that gentleman, in consequence of having done so. But he was ordered to return ro England, in order to prevent the suspicion that that Charter was advised by British counsels, or supported by British Agency.

With respect to the character of that Constitution, I do not think it right, at the present, to offer my opinion; privately, I have my own opinion. But, as an English minister, all I have to say is—may God prosper the attempt made by Portugal to obtain constitutional liberty, and may that nation be as fit to receive and cherish it, as on other occasions, she is capable of discharging her duties amongst the nations of Europe. (Loud and continued cheers.) I am not the champion of the critic of that Constitution. It has proceeded from the legitimate authority. This, in a great measure, has reconciled it to Continental Europe; and to us, as Englismen, it must be much more endeared, by the ready accordance to it of all classes of the Portuguese people. That Constitution, as to its origin, has not been questioned by those Powers most jealous of liberal institutions; it has been accepted almost unanimously by those persons who have to live under it—it is founded on principles similar to our own, though modified: Englishmen must therefore wish it well. But it is not for us to impose it on the people of Portugal, if they are either unwilling to receive it, or if any great schism exist about its fitness and propriety to the wants and wishes of the nation; and, finally, we are not to fight its battles, if it be not fairly and honourably made appear to us, that the great body of the Portuguese are ready to maintain it at the expense of their lives and properties. (Cries of hear.)— We must go to Portugal—we are bound by treaty to do so—and when there, though nothing shall be done forcibly to maintain the Constitution, so nothing shall be done by others to prevent its being carried into full effect. (Cheers.) This is as much as it is now necessary to say on this point; but it is no more than fit and prudent to say, that we shall not meddle with her internal affairs, which we shall leave here to adjust and settle as she may find prudent and convenient. We shall leave her to settle her own dissentions; but while Great Britain has an arm to wield, external force shall not be used to control the opinions of the people of Portugal.— (Cheers.)

Force has not been yet directly used for that iniquitous purpose, but what are we to say, if force, seeking other channels, and finding its way into Portugal— should vainly flatter itself, that, by changing its character—by assuming different shapes—and by the employment of renegadoes—it is not to be repelled—and the more so, when such force is employed against a country, having the honor of being the old and faithful Ally of Great Britain? Has such, I ask, been the conduct of Spain? Let the House and the country decide. However, without now entering into the question, whether this be the conduct of Spain, or the government of Spain—whether it be the work of a government acting with the usual power prudence, and foresight of a government acting for the good of the people, without which it is not fit to be a government—or whether it be the result of secret powers, operated upon by factious people, defying the government in the capital, and disobeying them on the frontiers; this, I say, can make no difference to Portugal, while suffering from such conduct—or to England, who has to avenge the wrongs committed upon her ancient ally. If the attack come from the government of Spain, having a power to control it, they must be responsible for its results; and if they have not the power, they should be called upon, immediately to assume it.

It would be unjust to the government of Spain to say there is a disposition in its members to entertain an unconquerable hatred to free institutions, but it would be equally unjust not to state the facts fully and fairly as as they exist. I am persuaded that there is in the vast majority of the Spanish people, a decided love of arbitrary power, and that they do feel annoyed at, and exasperated against, the more liberal institutions of their neighbours, so that, whether the government do, or do not, partake in their sentiments—do, or do not, stimulate their passions—it is certain that this vast majority do not require its orders to excite them to action. It may be fairly and naturally supposed that a sort of national antipathy has existed, and does exist, between those two nations; that from this antipathy have arisen mutual injuries, mutual oppressions and mutual complaints, such as no government could altogether explain or redress; and that in those antipathies have originated the differences, which, in their progress, have been matured. That some Power has been actively employed in moving and increasing those differences, is also most certain; but I believe that their real origin is to be found in the nature of the Spanish people, rather than in the nature, or in any acts of the government itself.— But this is the question that is to be developed between Spain and us, and with respect to which, his majesty's most gracious Message has been sent to the House of Commons. If the Spanish government, though participating in the blame never meant to commit the acts of which Portugal complains in the language of accusation—if it never did embody the deserters from the army of that kingdom—if it never did put arms into the hands of the discontended of her people—if it never did stimulate their discontent until it became rebellion; if, on the contrary, the direct orders of the government were directly disobeyed—if the treaties were broken, despite of its intentions and commands—then, I say, let us see its repentance for what has been done, and let us measure that repentance by the care it will take to prevent the recurrence of those evils, and of those aggressions—and, then, to this address I might propose a different reply. But let us remember, that a measure for the defence of Portugal is not necessarily a measure for carrying on war against Spain. I am about to state some facts which it is material that I should state, before I call upon you to decide, as to what course you intend to pursue. When, within a comparatively recent period, a great desertion had taken place of the Portuguese army into Spain, and also desertion of the Spanish army into Portugal, at our advice, the Portuguese government, refusing to give them shelter, did unquestionably discountenance the desertion of those Spanish soldiers. There existed a treaty between Spain end Portugal, respecting the giving up of deserters, by which Portugal had a right to claim from Spain, that all deserters from her shall be forthwith restored to Portugal. I cannot say, if it were in consequence of a resolution of the Portuguese government, or in consequence of the advice which we conveyed to them—for I believe that both occurrences took place nearly at the same time—that Portugal was content to waive this right, because it would it saw the difficulties with which it would have to contend, if those deserters were restored, in either placing them on the ground of a dangerous amnesty, or of ordering executions, as numerous as they would be deplorable. From the choice of those evils, Portugal desired to be spared; and, therefore, Portugal told Spain, that if, instead of delivering up those deserters themselves, their arms and their equipments were returned, the officers and the men separated, and both removed from the frontiers into the interior of the kingdom, Portugal, on her part, satisfied.

A treaty to this effect was then solemnly entered into by Spain, and a promise that it should be fulfilled, in every sense, was as solemly given, to Portugal on the one hand, end to England and to France, on the other—a treaty which was entered into on one day and violated the next; not violated in one instance only, but in many —for the deserters from Portugal, who were to be so dispersed, and so rendered innoxious, were suffered to remain quitely in their depots, in which they were trained for action; and, in fact, fitted for that expedition which they have since undertaken—I say after such perfidy, the blame of which must rest somewhere, it becomes a necessary act, on the part of the Spanish government, to shew that it rests not here—to shew that the fault was not only not theirs, but that it in no way originated with them—to show that they were ready at all times, and under all circumstances, to fulfil the engagement, and to perform the promise they had made, not only to Portugal, but to England and to France. I have said that this promise was made to France as well as to England, and I should do an act of injustice towards that country, if I did not add, that the exertions of France, to induce its performance, have been as unceasing, though as fruitless, as those of Great Britain. At length, when information of the irruption into Portugal was received in France, the French Ministry recalled their Ambassador from the Court of Spain, and directed the Charge d'Affaires who remained in his room, to inform the Court of Spain, that it was to look for no encouragement or support from France, and recommending to Spain to recant the sentiments to which she had given utterance, and to pursue a line of conduct of a very different charactes. I am therefore bound to say, that this Nation has exerted herself in a way that may be deemed most satisfactory.

(To be Continued.)